

НАРОД БЕЗ ПІСНІ – ЯК ДЕРЕВО БЕЗ ПЛОДУ

САМЕ так вважають жінки з села Балаховичі. Працюючи у полі, на кухні чи будучи у дорозі – їх завжди супроводжує пісня. Для того, аби дарувати її мелодійне звучання іншим, місцеві селяни створили аж два ансамблі: «Намисто» та «Оберіг».

Очолює ансамбль Надія Давидюк. Вона, закінчивши у 1981 році Дубнівське культурно-освітнє училище, прийшла працювати в Балаховицький сільський клуб.

– Десь приблизно через два-три роки, – пригадує пані Надія, – і створили ми вокальний жіночий ансамбль.

– Спочатку ніяк не могли вигадати йому назву, треба ж було щось красиве, особливе. Пізніше вирішили назвати свій колектив «Намисто». Чому так? Напевно, тому, що колись наші мами, бабусі, прабабусі чи то в свято, чи то в будень завжди носили намисто. Нині в колективі налічується десять учасниць. За весь час існування «Намисто» багато учасниць змінилося: одні відходять, інші приходять. Та, дякувати Богу, завжди є бажання долучитися до нашої дружної сім'ї, – каже керівник.

У 2006 році при клубі створили ще один фольклорний ансамбль. Над назвою довго думати не довелося. Оскільки жінку прийнято вважати берегинєю людського роду, оберегом у сім'ї, то й назвали колектив «Оберіг».

Як і в будь-якому колективі, спочатку виникало чимало труднощів. Перше, що довелося, – шукати форму. Для жіночого ансамблю купували, щось збирали самі, а щось давали добрі люди. Для фольклорного ансамблю форму брали найчастіше з бабусиних скринь, а часом щось і самі вишивали. Живуть ці колективи самодіяльних артистів практично на добровільних засадах і спонсорських пожертвах на поїздки чи концерти. Часто шукають спонсорів, щоб виступати, інколи чим може допомагає і сільський колова.

Якщо з пошуком форми часом було складно, то з репертуаром – навпаки. Керівник інколи шукає пісні в Інтернеті, запозичує із програми «Фольк-music», яка займається пошуком народних пісень з різних куточків України. Деякі пісні переписують у людей, а окремі тексти створюють самі. Так, наприклад, сама Надія Давидюк написала пісню про ансамбль «Намисто», а учасниця одного з колективів написала пісню про своє рідне село Балаховичі, яку представили на святі села.

Для фольклорного колективу найчастіше записують пісні з уст старожилів свого села. З часом ці люди відходять у вічність, разом із ними відходять і їхні пісні. Тому

жінки вважають, що необхідно берегти і поповнювати фольклорну спадщину рідного краю, доки є можливість це зробити.

Коли я запитала у керівника ансамблів про їх особливість, творчу родзинку, пані Надія, не роздумуючи, відповіла: «Усі мої учасниці міцно закохані в українську пісню. Незважаючи на щоденні клопоти, адже в кожного вдома своє життя – турботи проблеми, сім'я, чоловік, діти, наші талановиті жіночки завжди знаходять час і біжать на репетицію. Хоч, можливо, когось і чоловік не хоче відпустити (по-сміхається). Знаючи теперішній час і те, що людей зараз мало чим зацікавиш (ще складніше нині залучити самодіяльних артистів у якийсь гурток чи художній колектив), то цим людям я безмежно вдячна. Їм варто низько вклонитися за те, що вони знаходять час для пісні».

Пригадує керівник і виступ на передачі «Фольк-music» у Києві. Не приховує, що він був найбільш хвилюючим. Розповідаючи, жінка дякує начальнику відділу культури і туризму Людмилі Босик за те, що вибрала і повірила у них. Далі починає розмову щодо поїздки. Із захватом розповідає про емоції, адже у Києві враження отримали дійсно неперевершені.

Ще до концерту наших артистів приїхав підтримати народний депутат Василь Яніцький, який, власне, і профінансував дорогу. Стосовного самого виступу керівник каже, що добряче перед виступом «у жар кидало», бо вперше приїхали до Оксани Пекун на таку велику сцену. Найбільше учасникам запам'ятався виступ колективів з Кривого Рогу та Тернопільщини.

На моє запитання, чи відчувалося якесь суперництво між учасниками під час зйомок програми, жінка відповіла, що зовсім ні. Можливо, саме тому, що кожному колективу просто хотілося дарувати людям радість та тепло.

Нині жіночий вокальний ансамбль «Намисто» має звання народного. Як і колись, для керівника у його роботі головне – дарувати радість людям, задовольняти їх духовні та культурні потреби. Бо, як зазначають самі ж учасники, найбільшим подарунком для обох колективів є радісні, усміхнені обличчя глядачів. Коли бачиш в їх очах вогник радості, задоволення, тоді набираєш сили, яка дає бажання творити щось нове, працювати і розвиватися.

Цього року обидва колективи з Балахович виступали у перший день етно-турфестивалю «Бурштиновий шлях», який стартував 7 липня у Володимирці. Тож бажемо їм наснаги і нових успіхів!

Ольга ПЕШКО.

Фото з архіву колективів.

